

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

BANANA YOSHIMOTO KITCHEN

Traducere din japoneză și note de
IRINA HOLCA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Luana Schidu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Iuliana Constantinescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

BANANA YOSHIMOTO

KITCHEN

Copyright © 1988 by Banana Yoshimoto

All rights reserved.

Original Japanese paperback edition published by Shinchōsha Co., Ltd.

Romanian translation rights arranged with Banana Yoshimoto

through ZIPANGO, S.L.

© HUMANITAS, 2024, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YOSHIMOTO, BANANA

Kitchen/ Banana Yoshimoto; trad. din japoneză și note de Irina Holca. –

București: Humanitas Fiction, 2024

ISBN 978-606-097-484-0

I. Holca, Irina (trad.; note)

821.521

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

KITCHEN

Kitchen 1

Dintre toate locurile din lume, cel mai mult îmi place bucătăria. De oriunde-ar fi, oricum ar fi, dacă e bucătărie, dacă e un loc unde se prepară mâncare, e suficient pentru mine. E bine să fie complet utilată și ordonată. Să aibă cât mai multe prosoape curate și uscate, gresia să strălucească de curățenie.

Dar îmi plac la nebunie și bucătăriile grozav de murdare. Pe jos să fie împrăștiate coji de legume, tălpile papucilor să ți se înnegrească de la atâta murdărie, dar să fie straniu de mare. Rezemat de perete, un frigider imens, plin cu destulă mâncare cât să treci iarna; eu mă sprijin cu mâna de ușa lui de metal. Când ridic ochii de la aragazul mânjit de grăsime, de la cuțitele ruginite, pe fereastră se văd strălucind trist stelele.

Doar eu și bucătăria. E puțin mai încurajator să gândesc așa decât să cred că sunt chiar singură pe lume.

Adesea, când mă doboară oboseala, stau și mă gândesc... mi-ar plăcea, atunci când o fi să mor, să-mi dau ultima suflare în bucătărie. Aș vrea să-mi privesc

moartea în față fără frică, fie într-un loc rece și singuratic, fie într-unul călduț, alături de cineva – dacă e bucătărie, altceva nu-mi mai trebuie...

Până să mă „culegă“ familia Tanabe, dormeam în fiecare zi în bucătărie. Într-o dimineață, mi-am dat seama că, oriunde m-aș fi aflat, când nu puteam să dorm, plecam în căutarea unui loc mai primitiv și cel mai bine mă lua somnul lângă frigider.

Mă numesc Sakurai Mikage. Părinții mei au murit amândoi tineri. După moartea lor, m-au crescut bunicii. Când am intrat la gimnaziu, bunicul a murit. De-atunci, am rămas numai cu bunica.

Acum câteva zile s-a stins și bunica. A fost un șoc pentru mine.

De-a lungul anilor, membrii familiei mele s-au tot împușinat; când mi-am dat seama că nu mai am pe nimeni, toate lucrurile din jur au devenit ireale, o înșelătorie. Am rămas singură în camera asta unde m-am născut și am crescut, iar timpul continuă să treacă. Incredibil.

Ca o scenă dintr-un SF. Întunericul universului.

La trei zile după înmormântare, încă nu-mi revenisem.

Plină până la refuz de tristețe și lacrimile pe care nu le puteam vărsa, mi-am ademenit ușurel somnul în bucătăria luminoasă și tăcută. Mi-am întins *futonul* și m-am cuibărit sub pătură, ca Linus. Zumzăitul frigiderului mă apăra de singurătate. Am petrecut acolo o

noapte lungă, simțindu-mă cât de cât în siguranță, până când, în sfârșit, s-a luminat de ziuă.

Voisem doar să dorm sub stele. Să mă trezesc în lumina dimineții.

Toate celelalte lucruri își urmaseră calm cursul în jurul meu.

Dar... asta nu putea dura la nesfârșit. Realitatea e un lucru teribil.

Oricât de mulți bani ar fi pus bunica deoparte, pentru o singură persoană casa era prea mare și prea scumpă. Trebuia să găsesc altceva.

Așa că am cumpărat un ziar cu anunțuri imobiliare, dar toate camerele păreau la fel, și m-a luat cu amețeală. Mutatul va fi o problemă. E nevoie de multă energie.

Eu una nu mă prea simțeam în stare; de la dormitul în bucătărie mă dureau toate încheieturile; ar fi trebuit să-mi pun gândurile în ordine – dar... să mă duc să văd apartamente! Să car bagaje! Să instalez un telefon! Era prea mult; dându-mi seama de balamucul care avea să urmeze, m-a apucat disperarea și m-am băgat oftând în pat. N-o să uit niciodată după-amiaza aceea în care minunile, una după alta, au început să-mi treacă pragul.

„Driiiiing“, s-a auzit deodată soneria.

Era o după-amiază de primăvară puțin cețoasă. Mă săturasem până peste cap să frunzăresc mica publicitate,

dar, gândindu-mă că până la urmă tot va trebui să mă mut, mă dedicasem trup și suflet împachetării unor reviste și le legam cu sfoară. În grabă, am fugit la ușă îmbrăcată într-un fel de pijamale și, fără să mă gândesc de două ori, am răsucit cheia și am deschis ușa. (Din fericire, nu era un hoț.) În prag stătea Yūichi.

— Mulțumesc pentru ajutor, am zis.

La înmormântare fusese foarte săritor tânărul acesta cu un an mai mic decât mine. Aflasem că eram colegi la facultate. În perioada aia eu nu mă mai dusesem la cursuri.

— N-ai pentru ce, a zis el. Ți-ai găsit apartament?

— Încă nu, am zis eu, râzând.

— Aha.

— Intră, te servesc cu un ceai.

— Nu, știi, acum mă grăbesc, a zâmbit el. Am vrut doar să trec să-ți spun ceva. Am vorbit și cu mama, nu vrei să vii să stai la noi o vreme?

— Cum?!?

— Oricum, vino pe la noi diseară la 7. Asta-i harta.

— ???

Uimită, am luat fără să spun o vorbă hârtia din mâna lui.

— OK, ai grijă. Și eu, și mama ne-am bucura foarte tare dacă ai veni, Mikage.

A zâmbit din nou. Omul ăsta din holul casei mele avea un zâmbet atât de strălucitor, încât nu-mi mai puteam lua ochii de la el. Poate și din cauză că îmi spusese pe nume.

— Bine, o să vin.

Dac-aș fi răutăcioasă, aș zice că probabil m-a vrăjit cumva. Dar atitudinea lui a fost așa de „cool“, încât mi-a venit ușor să am încredere în el. Atunci când ești sub influența unei vrăji, în întunericul din fața ta vezi un singur drum posibil. L-am văzut și eu, strălucind drept, alb și sigur; așa că am răspuns „Bine, o să vin“.

— Ne vedem mai târziu, a răspuns el zâmbind și a plecat.

Până la înmormântarea bunicii nu-l cunoscusem. Când Tanabe Yūichi și-a făcut apariția, în ziua înmormântării, am crezut sincer că a fost vreun iubit de-al bunicii. În timp ce aprindea bețișoarele de tămâie plângea și îi tremurau mâinile. Privindu-i portretul, a izbucnit din nou în lacrimi.

Uitându-mă la el, am ajuns să cred că dragostea lui pentru bunica era mai mare decât a mea. Părea pur și simplu doborât de tristețe.

Ștergându-și fața cu batista, mi-a zis:

— Dați-mi voie să vă ajut cu ceva.

După care ne-a ajutat în toate felurile posibile.

Tanabe, Yūichi.

Fusesem probabil foarte întoarsă pe dos, fiindcă mi-a luat ceva vreme până să îmi aduc aminte unde îi auzisem numele.

El era băiatul care lucra cu jumătate de normă la florăria preferată a bunicii. Tanabe e băiat bun, astăzi a făcut asta și ailaltă.... cuvintele astea îmi sunaseră

adesea în urechi. Bunicii îi plăceau foarte mult florile și voia să avem mereu în bucătărie câteva, așa că mergea de două ori pe săptămână la florărie. O dată cred că a venit și el până la noi acasă, mergând încet în spatele bunicii cu un ghiveci mare cu flori în brațe.

Avea mâinile și picioarele lungi, o față plăcută. Nu-i cunoșteam părinții, dar îl văzusem de multe ori lucrând la florărie, foarte concentrat. Chiar și după ce l-am cunoscut puțin mai bine, senzația de detașare pe care mi-o lăsa nu s-a schimbat. Oricât de amabil ar fi vorbit și s-ar fi purtat, părea că trăiește singur, într-o lume numai a lui.

Asta e tot ce știam despre el, în rest era un străin ca oricare altul.

Spre seară, a început să plouă. Mergeam cu harta în mână, prin întunericul orașului învăluit de aburul ploii călduțe de primăvară. Blocul în care locuia familia Tanabe se afla chiar de partea cealaltă a parcului din fața casei mele. Trecând prin parc, mă sufoca mirosul ierbii. Am pășit pe cărările umede în care lumina se reflecta în toate culorile curcubeului.

Drept să spun, mă duceam acasă la familia Tanabe pur și simplu pentru că fusesem invitată. În momentul acela nu mă gândeam la nimic altceva.

Privind la blocul în care stătea el, m-am gândit că de la etajul 10, de-acolo de sus, se vede foarte frumos orașul seara.

Am coborât din lift și am mers până în fața ușii, atentă la ecoul pașilor mei, care răsuna pe tot coridorul. Am sunat și în prag a apărut deodată Yūichi.

— Bine-ai venit, a spus el.

— Scuze pentru deranj, am spus eu, intrând într-o încăpere ciudată.

Mai întâi, în spațiul care dădea spre bucătărie – o bucătărie foarte mare –, ochii îți cădeau pe o canapea imensă, așezată chiar în fața dulapului cu veselă și tacâmuri. Nu o masă sau un covor, ci o canapea, cu tapițerie bej, genul care ar apărea într-o reclamă, pe care se adună toată familia la televizor sau pe care te-ai aștepta să vezi un câine mare, neobișnuit pentru o casă japoneză – într-un cuvânt, o canapea cu adevărat superbă.

În fața ferestrei care dădea în balcon era o junglă de plante, care în ghivece, care în răsadnițe; de altfel, toată casa era plină de flori: oriunde priveai, mai bine de o duzină de vase de toate formele și culorile erau pline cu flori de sezon.

— Mama o să vină imediat de la serviciu. Dacă vrei, până atunci poți să vizitezi puțin casa. Ce vrei să-ți arăt, ca să-ți faci o părere? a întrebat Yūichi în timp ce pregătea ceaiul.

— Ce părere? am zis eu, așezându-mă pe canapeaua moale și confortabilă.

— Despre gusturile stăpânilor casei. Știi tu, se zice adesea că cel mai bine poți să îți dai seama dacă te uiți în baie.

Cuprins

KITCHEN	5
Kitchen 1	7
Lună plină (Kitchen 2)	51
LUMINA LUNII.....	121